

ת"פ 41441/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 41441-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשמים

גזר דין

נאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, בשתי עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכתב האישום המתוקן עולה שביום 11.6.20, בהמשך לוויכוח שהתגלע בין הצדדים, תפס הנאשם בחוזקה בשתי ידיו בחולצתה של המתלוננת, קרע את כפתורי חולצתה, אחז בידה בחוזקה ודחף אותה. באירוע אחר, חודשיים קודם לכן, דחף הנאשם את המתלוננת.

במסגרת ההסדר, אשר לא כלל הסכמה עונשית, נשלח הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם, הראשון מיום 09.12.20 סקר באופן נרחב את קורות חייו של הנאשם וכן את יחסיו עם המתלוננת, ממנה התרשם גם באופן אישי, בשיחה טלפונית שקיים עמה. יצוין כי השניים נפרדו במהלך ההליך המשפטי וכיום הם גרושים.

שירות המבחן התרשם מאדם המנהל אורח חיים תקין בעל יכולת תפקוד גבוהה וכוחות חיוביים, ולצד זאת התרשם מהשפעות מורכבות הפרידה על חייו של הנאשם, וכן על עיצוב אישיותו ותפיסות הזוגיות שלו.

בהתייחסותו לעבירה זיהה שירות המבחן, המעטה וטשטוש הנובעים מן ההליך המשפטי וכן חשש מתיוג חברתי ובושה. בגורמי הסיכון נלקחו בחשבון הפערים הלא מוסברים בין תיאורו של הנאשם את האירוע לבין תיאוריה של המתלוננת את נישואיה לאורך השנים אשר אופיינו באלימות מתמשכת.

מאחר וניכר כי לנאשם קשיי נפרדות מן המתלוננת, נוכח המאבק המשפטי, המליץ שירות המבחן על שילובו של בהליך טיפולי, ולשם כך נתבקשה דחייה בת ארבעה חודשים.

תסקיר שני מיום 25.04.21, נכתב לאחר פרידתם הרשמית של בני הזוג, ובתחילתה של מערכת יחסים חדשה של הנאשם אשר לדבריו מסייעת לו להתגבר באופן רגשי על הפרידה מן המתלוננת והתחושות סביב הגירושין ואובדן המשפחה. בשלב זה שולב הנאשם במסגרת טיפולית, שעקב מצב החירום פעלה במתכונת מצומצמת, ולכן התקשה שירות המבחן לבוא בהמלצה בכל הנוגע להשפעת הקבוצה על הנאשם, אולם ציין לחיוב את שיתוף הפעולה של הנאשם.

בשיחה עם שירות המבחן מסרה המתלוננת, כי לנוכח המרחק בין השניים היא אינה חוששת ממנו אולם תיארה התנהלות פולשנית לחייה האישיים, גם בעת כתיבת תסקיר זה.

שירות המבחן שב והמליץ על דחייה בת ארבעה חודשים, מאחר והנאשם נמצא בתחילתו של טיפול ותחילתה של מערכת יחסים חדשה. בנקודת זמן זו ציין שירות מבחן שהפרידה הרשמית של בני הזוג והשתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי מהווים גורמים מפחיתי סיכון.

תסקיר שלישי מיום 03.08.21 נכתב לאחר ארבעה חודשי השתלבות בטיפול קבוצתי, שירות המבחן העיד על נאשם המגלה נכונות לשיתוף פעולה ויצירת קשרים עם משתתפי הקבוצה, זאת לצד שיחות אישיות שקיים השירות עם הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם מוטיבציה חיצונית, וכי הוא מתקשה בבחינה מעמיקה של מעשיו אולם חרף זאת עבר תהליך אישי ומשמעותי בקבוצה. בשלב זה תיארה המתלוננת, קשר קונקרטי ויציב.

לסיכומו של דבר המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בעלת אופי חינוכי, של"צ בהיקף של 150 שעות.

באשר להרשעתו בדין, המליץ שירות המבחן נוכח קיומו של "נזק קונקרטי" שעלול לפגוע בעבודת הנאשם על אי הרשעתו של הנאשם בדין, כאשר ההמלצה לקחה בחשבון גם את הפגיעה בדימויו העצמי של הנאשם. עוד נלקח בחשבון הסיכון האפשרי לערעור האיזון היחסי שהושג עם בין הצדדים.

בנוסף לכל אלה המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשל שנה במסגרתו ימשיך הנאשם את השתתפותו בטיפול הקבוצתי.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוני **המאשימה** לעונש הדגיש ב"כ המאשימה את מציאות החיים הכוחנית בה חיה המתלוננת לאורך שנות נישואיה, שבאה לידי ביטוי באירועים המתוארים בכתב האישום. עוד הדגיש את נוכחותם של הילדים באירועים אלה.

ב"כ המאשימה הציג מתחם ענישה נפרד לכל אחד מן האירועים, לראשון רף תחתון של מאסר קצר בעבודות שירות ועד

15 חודשים בפועל, ולאירוע השני רף תחתון של מאסר קצר בעבודות שירות ועד 10 חודשים בפועל. על הנאשם ביקש לגזור עונש בן שבעה חודשים, שאפשר שירוצה בעבודות שירות.

לשם ביסוס טענותיו צירף פסיקה לעיון בית המשפט.

לעניין אי ההרשעה טען ב"כ המאשימה שכתב האישום אינו מאפשר קבלת העתירה וכי דימויו העצמי והפגיעה במקום עבודתו, אינם טעמים המצדיקים אי הרשעה.

לאור עתירת המאשימה, נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת ממונה, הממונה אישר כי הנאשם כשיר לרצות מאסר בעבודות שירות.

בטיעוני **ב"כ הנאשם** התבקשה קביעה של מסכת אירועים אחת, וזאת עפ"י מבחן הקשר ההדוק.

לעניין האירועים המתוארים בכתב האישום ציין שמדובר באירועים שנמצאים ברף התחתון של אירועי האלימות.

בהתייחס לנאשם סיפר על נאשם, נעדר עבר פלילי שלקח אחריות מלאה על האירועים, והודה בהזדמנות הראשונה. לדבריו, האירוע היה נקודתי ואינו מאפיין את אורחות חייו.

לעניין ההרשעה טען שההרשעה תפגע בפרנסתו של הנאשם ובדימויו העצמי.

לדבריו, שירות המבחן התרשם לאורך תקופה ארוכה מן הנאשם ובסופו של יום המליץ על אי הרשעתו, לביסוס דבריו הציג פסיקה לבית המשפט המאפשרת אי הרשעה גם בעבירות מסוג זה. לדבריו משמעות ההרשעה עבור הנאשם היא הרסנית בנוסף לגירושין ולפגיעה במרקם המשפחתי הדק.

ב"כ הנאשם עתר לאימוץ כלל המלצות שירות המבחן, אי הרשעה והטלת שעות של"צ.

בדבריו לפני בית המשפט הביע הנאשם חרטה, וביקש להתחשב במצבו הכלכלי. תיאר את הפגיעה הכלכלית הן בעקבות מצב החירום והן לאור הסדרי הראייה עם ילדיו.

דין והכרעה

הערכים המוגנים של שלמות הגוף ופרטיות המתלוננת, הם אכן ערכים משמעותיים וחשובים, אני מעריך את מידת הפגיעה בערכים אלה, במסגרת כתב האישום המתוקן, והן בכלל הטיעונים שהועלו על ידי הצדדים כפגיעה ברף התחתון של אירועי האלימות.

אני דוחה את עתירת המאשימה לקביעת שני מתחמי ענישה לאירועים המתוארים בכתב האישום, מדובר בשני אירועים בעלי דמיון כמעט מוחלט, אשר בוצעו על אותו רקע, כאשר השוני היחיד קשור במועד האירוע. גם המאשימה, בכתב האישום המתוקן אותו הגישה נגד הנאשם מתארת מערכת היחסים ואת אופי היחסים שבין בני הזוג עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, וזאת על מנת לעמוד על כך בהראותה כי העבירות בוצעו בתוך חלל אחד של מערכת זוגית.

גם "מבחן הקשר ההדוק" (ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב 29.12.2014)), הרלוונטי לכתב האישום המיוחס לנאשם, מביא אותי לקבוע כי מדובר באירוע אחד, לו יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

מהכלל אל הפרט

כפי שצינתי לעיל חומרת העבירות המתוארת בכתב האישום הינה ברף הנמוך של עבירות האלימות, לצד זאת אני מסכים עם טיעוניו של ב"כ המאשימה לפיהם המתלוננת חיה במערכת יחסים כוחנית ושהאווירה שהושרתה בה, על ידי הנאשם, יצרה מתח פנימי בין בני הזוג.

ניכר, כי האירועים המתוארים בכתב האישום, היו "תוצאה מתבקשת" של מערכת היחסים ששרתה בין הצדדים, ובנקודת זמן כלשהי היה מוצא את עצמו הנאשם בסיטואציה המתוארת בכתב האישום, שכן אופי חיי המערכת הזוגית בין השניים, וכפי שהתנהג הנאשם, הולידה מצבים מעין אלה.

בדומה למסקנת שירות המבחן, אני גם מתרשם שהאחריות שנטל על עצמו הנאשם איננה מלאה וכי מדובר בעיקר בהבנה כי אין מנוס מסיומו של ההליך הפלילי אלא בדרך זו גם נוכח העובדה שהנאשם מעוניין לסיים הליך זה בהעדר הרשעה.

לצד זאת, העובדה כי במהלך ניהולו של התיק בני הזוג נפרדו, ואף התגרשו באופן רשמי מפחיתה באופן דרסטי את הסיכוי לחזרתיות בהתנהגות של הנאשם כלפי המתלוננת.

אינני מתעלם מן העובדה שהנאשם החל להשתתף ומשולב גם כעת בטיפולים קבוצתיים, ושישנו ניסיון להתחיל בחיים זוגיים חדשים, רחוקים מן המתלוננת. אני מאמין לנאשם שהוא מתחרט על מעשיו, עם זאת אני שב ומדגיש את התרשמות שירות המבחן כי הנאשם אינו מבין לעומק את משמעות ההתנהגות וההשפעה שיש לכך בתוך מערכת היחסים.

בהתייחס לעתירת הנאשם לאי הרשעתו בדין, אי הרשעה היא חריג המתאפשר בהתקיימם של שני תנאים מצטברים אשר נקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997):

" ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"

מצאתי כי טענת הנאשם שהרשעה תפגע אנושות בפרנסתו, היא נכונה חלקית וזאת מאחר ואני מסכים עם דברי ב"כ המאשימה, לפיהם הנאשם אינו נמנה עם מי שבעניינו מתקיימת "הלכת כתב" שכן הנזק אשר יגרם לנאשם מהרשעה

בדין אינו נזק של ממש אשר יביא לפסילת רשיונו, כמו גם העובדה שבעניינו לא מתקיים האינטרס השיקומי הנדרש.

בכל הקשור לעבודתו של הנאשם, מדובר בהתקשרות חוזית אחת, מיני רבות, של מקום עבודת הנאשם עם חברה פלונית, עליה הצביע הנאשם, שהנאשם לא יוכל להיות שותף לה בהינתן הרשעה פלילית. אין בהרשעה זו כדי להשפיע על כלל עבודתו של הנאשם, והנאשם יוכל להמשיך לקיים את עסקו באופן ראוי.

אני דוחה אפוא את עתירת הנאשם לבטל הרשעתו.

לצד זאת, ובאיזון שנדרש בית המשפט לעשות ובהינתן עתירת המאשימה להטלת עונש של 7 חודשי עבודות שירות, מצאתי שמדובר בעונש אשר ישפיע קשות על חייו של הנאשם, אף יותר מקיומה של ההרשעה הפלילית. בהטלת עונש זה יידרש הנאשם להפסיק כל עיסוק הקשור בעסקו הפרטי ולהקדיש את זמנו ומרצו לביצוען של עבודות השירות, מה שקרוב לוודאי ימוטט את עסקו של הנאשם.

הטלת עונש בעבודות שירות, תקשה מאוד על המשך חייו של הנאשם והדבר אף יגדיל את הפגיעה הכלכלית אותו חווה הנאשם בשנה האחרונה. משכך, אני דוחה עתירה זו, ומקבל חלקית את המלצות שירות המבחן.

לאור כל האמור אני גוזר את העונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע 150 שעות של"צ לפי תכנית של שירות המבחן, המפורטת בתסקיר- הנאשם יחל בביצוע שעות השל"צ עד ליום 15.12.21.
2. מאסר למשך 5 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור את העבירה בה הורשע לפני בתוך 3 שנים מיום הרשעתו.
3. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום את העבירה בה הורשע לפני, ישלם 5000 ₪, ייסרב להצהיר - יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה.

המזכירות תעביר העתק החלטתי לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום

ניתן היום, י"ח חשוון תשפ"ב, 24 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.